

retfærdiggjøres; men det kan ikke retfærdiggjøres, at man følger forskellige Regler i de samme Tilfælde, at man i det ene Tilfælde siger: Du, som har havt Udgifter, for at have din Bygning forsikret, skal have Erstatning af Assurancecompagniet, som naturligvis derfor tager saameget større Betaling af den Paagældende i Assurancepræmie — men du, som har forsømt at forsikre dig denne Sækerhed, skal have Erstatning af det Offentlige. — Det lader sig ikke saaledes gjøre; det subsidiaire Forslag forekommer det mig derfor kan ikke fastholdes. — Hvad Forslaget under Nr. 40 angaaer, som det ærede Medlem her foran mig (L. Hansen) har rettet sin Opmærksomhed paa, da troer jeg, at det er et af de vanskelige Forslag at sætte igjennem. Man kommer ind paa en saa stor Vilkaarlighed om, hvem der skal bidrage, at man vanskelig vil finde Rede deri. En siger: jeg vil ikke tage Deel, fordi jeg boer over en Tjeringvei borte, og en Anden siger: jeg vil heller ikke tage Deel, fordi jeg boer en Tjeringvei minus et Skridt borte. — De offentlige Byrder ville altid til en vis Grad komme til at bæres med en vis Ulighed af de Enkelte; men det gaaer i Tidens Løb op; saa er det den Eine, saa den Anden, der lider noget derunder. Man vil ikke kunne føre igjennem en saadan Række af Undtagelser fra det, som Offentligheden kræver i det Offentliges Interesse.

Winther: Det er med Hensyn til det Endringsforslag, som er stillet til § 42 sidste Afsnit, at jeg endnu skal tillade mig et Par Ord. Det er muligt, at det subsidiaire Forslag ikke er heldigt, og jeg har ogsaa kun fremsat det som Noget, jeg nødigere vilde have vedtaget end det principale Forslag; men jeg vil dog spørge, hvorledes det kan tillades, at Noget nedriver mit Hus. uden at give mig Erstatning,

naar Grundlovens § 87 siger, at Eiendommen er ukrænkelig. Og af hvad Grund er det, at et Sted her kan blive nedrevet? Det er for at sikre Andre, f. Ex. et Par Brandforsikringer, mod at lide Tab. Men skal derfor en Brandfoged — og det maa vi lægge vel Mærke til, en enkelt Brandfoged kan have Myndighed til at lade et Hus rive ned — være berettiget dertil, og den Omstændighed, at han maa ske feilagtig anseer det for rigtigt at gjøre det, kunne begrunde, at den Mand, der maa ske ikke eier Andet end dette Hus, skal gjøres til Fattiglem. Det strider efter min Overbevisning imod Grundloven saaledes at gaae hen og nedrive en Mand's Bygning, uden at give ham Erstatning derfor. Da det ikke i Landets Lov er befalet, at man skal forsikre sin Bygning, saa kan man heller ikke paa den Maade gaae hen og ødelægge en Mand's Eiendom, naar man ikke vil give ham Erstatning derfor; — det vilde være oprørende at leve i et Land under saadanne Betingelser (Latter) — ja, de Herrer kunne sagtens lee, de have maa ske ikke noget Hus, men den Mand, hvis Hus saaledes bliver nedrevet, han vilde, antager jeg, græde (Tscherning: Men naar nu Huset blæser over Ende, hvad saa?). Ja, det er Noget, som man maa lade Vedkommende om — det er jo Noget, som slet ikke paa den Maade her kan lases ind, og som slet ikke har Noget med dette Forhold at bestille. Dersom man vilde komme med den Indvendning: „Stedet kunde jo brænde af“, saa kunde jeg lettere finde mig deri; men saa bliver det hans egen Skade, thi han kunde have været saa klog at lade sit Hus forsikre. Men naar en Trede-mand kommer og river hans Hus ned for at frelse Andres Eiendomme, saa forekommer det mig, at det vilde være noget høist Uretfærdigt, hvis han ikke fik Erstatning.